

РЕШЕНИЕ

№ 18

гр. Пловдив, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20235000500597 по описа за 2023 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 167/10.05.2023 г., постановено по гр.д. № 635/2022 г. на ОС-С.З., поправено относно ЯФГ с решение № 323/12.10.2023 г., с което са отхвърлени исковете на „С.-е.с.-т.“ЕООД-гр.С. против ЕТ“Й.Й.-****“-гр.М. относно товарен автомобил „В.Ф* ** *“(V. ** *)-влекач, ДК №*****, рама № *****, двигател № *****, дизел, оранжев/сив металик на цвят, за признаване за установено, че ответникът владее или ползва без правно основание собствения му товарен автомобил, и за осъждане на ответника да му върне собствеността и владението върху този товарен автомобил по чл. 108 от ЗС, и за осъждането на ответника да му заплати сумата 1 000 лв. парично обезщетение за неоснователно обогатяване за сметка на ищеца, ползвайки процесния товарен автомобил в периода от 1.04.2019 г. до 12.10.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата 1 000 лв., начиная от датата на предявяване на иска в съда 12.10.2023 г. до изплащане на задължението, по чл.55-59 във вр. с чл. 82-86 от ЗЗД, както и е осъдено „С.-е.с.-т.“ЕООД-гр.С. да заплати на ЕТ“Й.Й.-****“-гр.М. сумата 3

400 лв. разноси по делото за възнаграждение на един пълномощник-адвокат.

Жалбоподателят „С.-е.с.-т.“ЕООД-гр.С. моли решението да бъде отменено като неправилно, по съображения, посочени в подадената на 2.06.2023 г. въззивна жалба, и да бъдат уважени предявените от него искове. Като ищец в производството пред окръжния съд предявява обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 108 от ЗС, чл.59,ал.1 от ЗЗД и чл. 86,ал.1 от ЗЗД за признаване за установено, че той е собственик на описания в исковата молба товарен автомобил-влекач и осъждане на ответника да му предаде собствеността и владението върху него, тъй като го държи без основание, както и да му заплати обезщетение за лишаването от ползването в размер на 1 000 лв. за периода от 1.04.2019 г. до 12.10.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на исковата молба до изплащането ѝ. Претендира за присъждане на разноси.

Ответникът по въззивната жалба Й.С.Й., ЕТ с фирма “Й.Й.-***“-гр.М. моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна по съображения, посочени в отговора, подаден на 4.08.2023 г. Като ответник в производството пред окръжния съд оспорва исковете като неоснователни. Претендира за присъждане на разноси.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателя, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е между страните, видно е и от представеното от ищеца в копие с исковата молба свидетелство за регистрация, част I, че описаният в исковата молба товарен автомобил-влекач е собственост на дружеството-ищец. Твърдението на ищеца, заявено в исковата молба, е, че с оглед поети от ответника множество ангажименти за транспортни услуги през месец март на 2018 г. той заявил на ищеца желанието си да закупи посочения влекач. Твърди, че ответникът поискал от ищеца да му предостави влекача, като заявил, че ще го закупи, но цената ще уговорят впоследствие. Твърди, че близките отношения между страните обосновавали съгласието на ищеца и автомобилът бил предаден без страните да са постигнали съгласие устно или писмено за основните елементи на договора като цена, прехвърляне на

собствеността и други. Твърди, че влекачът е предаден във фазата на преддоговорните отношения, без да са налице съвпадащи волеизявления на страните по всички елементи на договора за продажба. Твърди, че дълго време безуспешно се е опитвал да се договори с ответника да определят окончателно цената на влекача, но такова съгласие не било постигнато и ищецът пожелал да му бъде възстановено владението върху вещта, както и да му бъде заплатено обезщетение за времето, в което ответникът е ползвал тази вещ, но ответникът не изпълнил искането на ищеца и не е предал автомобила. Твърди, че ответникът държи без основание собствената на ищеца вещ, поради което следва да му я върне. Твърди, че през целия период от датата на предаване на вещта ответникът е ползвал собствеността на ищеца, като се е обогатил неоснователно за негова сметка, спестявайки разходите, които би заплатил за ползването на такъв влекач, съответно, ищецът е пропуснал да реализира ползи, равняващи се на доходите, които би получил от ползваната вещ. Затова моли съда да признае за установено, че той е собственик на товарния автомобил-влекач и да осъди ответника да му върне собствеността и владението върху него, както и да осъди ответника да му заплати сумата 1000 лв., с която ответникът се е обогатил за сметка на ищеца, ползвайки автомобила в периода от 1.04.2019 г. до датата на подаването в съда на исковата молба 12.10.2022 г., , ведно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

С отговора на исковата молба ответникът възразява, че е невярно твърдението за предаване на фактическата власт върху вещта на ответника и че тази вещ никога и на никакво основание не е ползвана от ответника. Заявява, че той никога не е извършвал транспортни услуги и дейности и никога не е притежавал лиценз за превоз на товари, а дейността му е търговия с превозни средства, поради което са неверни твърденията, че влекачът му е бил предаден поради поети от него през месец март на 2018 г. множество ангажименти за транспортни услуги. Заявява, че е невярно твърдението с ответника да са били в сравнително близки отношения, а напротив, ответникът е предоставял превозни средства на дружеството-ищец, което не е плащало наемната цена и между страните 16.08.2017 г. е бил сключен договор за спогодба, а с решение на РС-К. от 2.04.2018 г. ищецът и неговият собственик са солидарно осъдени да заплатят на дружество на ответника обща сума 17 668,10 лв. за неплатен наем, лихва за забава, неустойка и

разноски по делото. Заявено е, че ищецът неоснователно твърди да е пожелал да му бъде възстановено владението върху влекача и да му бъде изплатено обезщетение за ползването му, като той не е изпращал покана до ответника за това, а е нелогично някой да даде скъпа вещ на друго лице без документи, особено когато става дума за търговци, и да не си я потърси повече от 4 години. Заявява, че тъй като никога не е владял и ползвал процесното МПС, той не се е обогатил за сметка на ищеца. Посочва, че при извършена от него проверка за наличие на технически прегледи на превозното средства е установил, че от 14.01.2018 г. ППС не е минавало технически преглед, което означава, че въобще не се използва по предназначение. Затова моли да бъдат отхвърлени предявените иски като неоснователни.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че ищецът е собственик на процесния товарен автомобил, но при събирането на писмените и гласни доказателства по делото не е доказано от ищеца твърдяното от него реално предаване на процесния влекач на ответника, както и че ответникът ползва и упражнява фактическа власт върху нея. Съдът намира, че относно доказване реалното предаване на вещта, особено в отношенията между търговци, каквито са страните по спора, е задължително да се издават писмени документи, удостоверяващи сделка, като в случая се твърди от ищеца, че той е имал уговорка да продаде влекача на ответника. Съдът преценява, че тези твърдения на ищеца са останали недоказани, тъй като при търговска продажба трябва да има наличие на проформа фактура, по която ако не се плати продаваната вещ сделката се счита за развалена, а ако се плати се издава фактура, като предаването на вещта става с приемо-предавателен протокол, подписан от двете страни или от техни упълномощени представители, а не със свидетелски показания и то за движима вещ с цена над 5 000 лв. Съдът посочва, че от приетото по делото удостоверение от 15.09.2022 г. от ЗАД „А.Б.“ АД-гр.С. е видно, че при изготвянето му и дадената застрахователна оценка на „моментното техническо състояние“ на процесния влекач същият е бил представен от ищеца на служител на застрахователното дружество за оглед, за да се оцени моментното му техническо състояние, което доказва, че превозното средства не се намира във владение на ответника. Съдът посочва, че според показанията на свидетеля на ищеца С.Ч. той през месец април на 2018 г. е карал влекач „В.“, модел **-**, червен цвят и е видял такъв през месец юни

на 2018 г., но има съществени разминавания между индивидуализацията на движимата вещ относно действителния цвят на влекача и този по документи, има разминаване и в модела на превозното средство – в големия талон е записано, че същият е „оранжев/сив металик“, а свидетеля говори за „червен“ влекач, като в исковата молба ищецът моли съда да му се върне владението върху „В.Ф* ** ***“, цвят „оранжев/сив металик“, а СТЕ сочи, че влекачът е с производствен цвят „червен корал“ и свидетелят Ч. говори за „червено“ МПС модел *-** (каквото не съществува в моделната гама на камионите „В.). Съдът намира, че е доказано по делото, че за процесния влекач няма данни да се е движил законно в страната и в чужбина, а ищецът не е доказал, че процесното МПС е годно да се използва за транспортна дейност. Затова съдът намира, че исковете са неоснователни и като такива ги отхвърля.

С решението от 12.10.2023 г., постановено в производство по чл. 247 от ГПК, окръжният съд допуска поправка на ЯФГ в решението от 10.05.2023 г., като в посочен пасаж от мотивите на решението поправя неправилно посоченото име на свидетел – от Г. Д. Г. на С.Н. Ч..

С подадената въззивна жалба жалбоподателят твърди, че погрешно окръжният съд е приел, че по делото не е доказано, че ответникът е получил владението върху процесната вещ и я владее без основание. Заявява, че според показанията на свидетеля Ч. той е докарал процесния товарен автомобил в автокъщата на ответника и е оставил там само ключовете, без талона и другите документи, като свидетелят характеризира камиона като седлови влекач марка „В.“, червен на цвят, модел *-**, със С.ски регистрационен номер ****, като съдът заключава, че този камион в значителна степен съвпада с процесното „В.“ с ДКН ** ***** **, а разликата е в цвета (оранжев/сив металик) и в точното наименование на модела *-**-**. Посочва, че според заключението на СТЕ производственият цвят на камиона е червен корал. Заявява, че възприемането на цвят и определянето му е строго субективно усещане, като при граничните цветове (каквото е този на процесното МПС) цветът трудно може да бъде определен и вероятно това е причината при регистрацията в КАТ влекачът да бъде определен като оранжев, а не съобразно реалния му цвят червен корал. Твърди, че съдът неправилно приема, че не било доказано нито реалното предаване на вещта, нито основанието за предаването ѝ. Твърди и че неправилно е прието че в отношенията между търговци било задължително да се издават писмени

документи, удостоверяващи сделката. Заявява, че такова нормативно задължение не съществува, като в исковата молба се твърди по-скоро наличие на преддоговорни отношения и преговори, но не и сключване на договор, което да налага необходимост от съставяне на писмени доказателства, а в случая по делото се твърди, че окончателна уговорка за цена не е постигана и липсва договор, поради което ищецът няма какво да впише в проформа фактура. Заявява, че приравняването на уговорката за предаване на вещь на правна сделка е лишено от правна логика и приемането в случая, че е налице сделка, е извод, който нито кореспондира с твърденията на ищеца, нито с установеното по делото, както и не почива на доказателствата по делото. Твърди, че окръжният съд в нарушение на разпоредбата на чл. 164 от ГПК приема, че със свидетелски показания не можело да се доказва предаване на вещи с цена над 5 000 лв. Твърди, че неправилно окръжният съд вменява на ищеца да докаже основанието, на което бил предоставил вещта, докато именно ответникът е длъжен да докаже на какво основание държи тази вещь. Посочва, че свидетелят Ч. определя цвета на влекача като червен, а вещото лице като червен корал, но свидетелят посочва регистрационния номер на влекача, цветът червен корал е принадлежащ към червените цветове и ФН (свидетелят заявява еф хаш) 13 е същото като модела на процесното МПС. Посочва, че вещта може да е ползвана 10 години, а ищецът да реши да предяви претенция за 3 години, например, защото вземането за част от срока е погасено по давност, като не може да се приема за недоказан факт поради противоречие между искането и твърденията в исковата молба. Твърди, че по делото е установено, че ищецът е собственик и че на ответника е предадено владението върху вещта в преддоговорни отношения без да е постигнато съгласие за сключване на договор, поради което ответникът владее без основание.

С отговора на въззивната жалба ответникът заявява, че е неоснователно твърдението на жалбоподателя, че за реалното предаване на движима вещь между търговци липсва нормативно въведено задължение за съставяне на писмени документи, тъй като сделките между търговци (каквото е било намерението на въззивника, въведено с исковата молба - да продаде вещта) изискват да се спазват разпоредбите на ТЗ, ЗСч., ЗДДС, както и да се съблюдава съдебната практика, а според съдебната практика предаването на вещь се доказва с приемо-предавателен протокол, още повече че в случая

процесната вещ е на висока стойност и близо 5 години въззивникът не е потърсил по никакъв начин вещта си и не е искал тя да му се върне. Заявява, че е правилен изводът на съда, направен въз основа на събраните по делото писмени доказателства (липса на сключена застраховка „ГО“, считано от 3.05.2017 г., липса на валидна Зелена карта, считано от 3.05.2017 г., неплатени данъци за периода от 2018 г. до 2022 г., липса на данни за включване в списък към лиценз на определен превозвач, липса на извършен технически преглед, считано от 14.01.2018 г. и това, че МПС не е напускало пределите на страната), че процесното МПС не е било годно за използване за транспортна дейност и че ответникът няма интерес да приеме негодна за ползване вещ. Заявено е, че неоснователно жалбоподателят счита, че показанията на свидетеля Ч. са достатъчни, за да се приеме, че вещта е предадена, защото показанията на свидетеля са противоречиви и не може да се направи категоричен извод на какво основание е предадено МПС, кога е предадено и дали въобще е предадено, като от думите на свидетеля не е доказано, че е предаден влекачът, а не само ключовете. Посочено е, че правилно окръжният съд въз основа на представеното от ищеца с исковата молба удостоверение от 15.09.2022 г. за застрахователната стойност на влекача е приел, че превозното средство не е във владение на ответника. Заявява, че във въззивната жалба въззивникът посочва, че страните не са се договорили да сключат сделка, но в исковата молба е посочил, че е дал вещта за ползване, за да помогне на ответника във връзка с натовареността му за извършване на транспортна дейност (каквато е доказано, че ответникът никога не е извършвал), а това е наемно правоотношение, за което собственикът на вещта е трябвало да издаде данъчна фактура за месечен наем, каквато не е издадена. Заявено е, че поведението на въззивника като търговец е в противоречие с данъчното законодателство, като действията му говорят за хаотичност и незаинтересованост към процесната вещ още от 2017 г., което води до извод, че същата най-вероятно още през 2017 г. е погинала или е напълно негодна за експлоатация. Счита, че след като в исковата молба се обяснява, че двете страни имали преддоговорни отношения и не могли да определят елементи на договора за продажба, то продавачът според ЗСч. е задължен да издаде проформа фактура, каквато няма издадена. Заявява, че ищецът не е доказал на коя дата и къде е предаден влекачът, като в исковата молба има противоречиви твърдения— говори се за месец март на 2018 г., а

обезщетението се търси за периода от 1.04.2019 г., като свидетелят Ч. твърди, че през месец април на 2018 г. е закарал влекачът. Твърди, че ищецът не е доказал, че вещта по регистрационния талон е предадена на ответника. Посочва, че в исковата молба се твърди и съгласно регистрационния талон цветът на влекача е оранжев/сив металик, а според свидетелските показания цветът му е червен и според цвета по документи той е червен корал, като има и разминаване в модела на превозното средство (според СТЕ влекачът е модел ** ** **, а свидетелят Ч. говори за модел ФГ или ** **). Заявява, че твърдението на ищеца вещта да е предадена на ответника с основание е останало недоказано, а ответникът твърди, че никога и на никакво основание не е получавал фактическата власт върху вещта и е доказал по делото, че не извършва и никога не е извършвал транспортна дейност, както и че той продава и отдава под наем влекачи, а също и че ищецът му е длъжник по договори за наем, по които има издавени данъчни фактури и дори има осъдително решение в полза на ответника против ищеца. Заявява, че по делото е доказано, че процесният влекач е негоден за ползване, най-вероятно е технически неизправен, а може и да е погинал, тъй като няма данни той да се е движил в страната и чужбина и да е използван за транспортната дейност на ищеца, каквато той не отрича, че извършва. Заявява, че ищецът не е доказал процесното МПС да е в състояние годно да се използва за транспортна дейност, а от събраните по почин на ответника писмени доказателства се удостоверява, че за влекача не са поддържани застраховка „ГО“, Зелена карта, данъчните плащания, лиценз, технически преглед и то не е напускало страната. Затова моли въззивната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 108 от ЗС собственикът може да иска своята вещ от всяко лице, което я владее или държи без да има основание за това. В случая обстоятелството, че дружеството-ищец е собственикът на процесния товарен автомобил-влекач, е безспорно, установява се и от представеното с исковата молба в копие свидетелство за регистрация част I. Няма спор между страните, че ответникът няма правно основание да владее или държи процесния автомобил. Ответникът оспорва обаче обстоятелството, относно установяването на което доказателствената тежест е за ищеца, че товарният автомобил му е бил предаден, съответно, че той го е ползвал през исковия период и че това МПС се намира понастоящем в негово владение или

държане.

Безспорно е, че относно твърдяното от ищеца предаване на влекача на ответника документ не е съставен – нито протокол, нито счетоводни документи, съответно, не се нито твърди, нито установява от ищеца в счетоводствата на страните да има документация във връзка с предаване на вещта. Не се нито твърди, нито установява от ищеца и впоследствие да са съставени документи в периода 2018-2022 г. относно този актив. Обичайно е в търговската практика предаването на вещ, особено на значителна стойност, каквато е товарен автомобил-влекач, да се документира с протокол, както и да се извършват съответни счетоводни записвания относно такъв актив. Липсата на такива документи по начало разколебава достоверността на твърденията на ищеца, че е предал влекача на ответника и го е оставил на негово разположение за дълъг период от време без съставяне на документи за това както към момента на самото предаване, така и впоследствие, в период от повече от 4 години. Видно от показанията на свидетеля С.Н. Ч., разпитан в съдебното заседание на окръжния съд на 16.03.2023 г., той е работил при Х.Д. (който е едноличният собственик на капитала на ЕООД-ищец) като шофьор на камиони в периода от 2010 г. до 2020 г., познава ответника Й.Й., който се занимава с продажба на камиони в гр. К., базата му е там, Д. взимал от Й. камиони. Видно от показанията на свидетеля, той е карал камион в базата на Й. – „В.“, червено на цвят, номер **-**, С.ска регистрация, модел ** **, това станало през месец април на 2018 г., автомобилът го дал на Й., дал му само ключовете, Х. му казал да даде само ключовете, защото имало още нещо да се разберат, свидетелят знае, че трябвало да се закара, да се остави, за да се приспаднат някакви първоначални пари от вноската и остатъкът да се даде на Д., свидетелят видял отново този влекач като ходил да взима друг камион през месец юли, лятото на 2018 г., той бил там, но на друго място, след това свидетелят посещавал базата през месец януари на 2019 г., за да вземе друг камион, въпросното „В.“ вече не било там, този камион повече не го е виждал. Видно от същите показания, моделът на камиона-влекач бил или ФГ, или ** **, по него нямало никакви поражения, при оставянето му бил в движение, бил на около 600 000 км., мисли, че е бил произведен и докаран от Г. през 2012-2013 г. С оглед посочените от свидетеля марка и регистрационен номер на товарния автомобил („В.“, **-* със С.ска регистрация) следва да се приеме, че показанията на свидетеля се отнасят именно за процесния влекач.

Според свидетелството за регистрация моделът на товарния автомобил е ** ** (* ** *) и цветът му е оранжев/сив металик, свидетелят определя цвета на влекача като червен и моделът като ** **, ФГ или ** **, а съгласно заключението на САТЕ от 13.04.2023 г. производственият цвят на влекача е червен корал и при производството на влекачи с марката „В.“ съществува модификация „** **“, какъвто е процесният влекач „В.Ф* ** **“ с рег. №*****, поради което следва да се приеме, че определянето от свидетеля на цвета като червен не е в противоречие със записаното в удостоверението, доколкото се касае за специфичен цвят от гамата на червеното (червен корал) и той посочва вярно модела на влекача. Установява се следователно от неговите показания, че през месец април на 2018 г. той по нареждане на управителя на дружеството-ищец Х.Д. е закарал влекача в базата на ответника Й.Й. и го е оставил там, като е предал на ответника само ключовете за автомобила, без да е предал документите на товарния автомобил. Не се установява от страна на ищеца при негова доказателствена тежест той да е предал на ответника впоследствие и документи за автомобила (за регистрация, застраховка, платен данък, лиценз, пълномощно за управление) с оглед той да може да бъде ползван за превози. Според свидетеля влекачът е бил в базата на ответника и през месец юли на 2018 г., а през месец януари на 2019 г. вече не го е видял там. Не се установява при доказателствена тежест на ищеца процесният влекач да е бил в държане на ответника във времето след месец юли на 2018 г., както и към настоящия момент. За да се постанови ревандикация на вещта ищецът следва да докаже, че вещта се намира понастоящем в държане на ответника, каквито доказателства по делото той не е представил. Видно от представеното от ищеца в копие с исковата молба удостоверение от 15.09.2022 г. от ЗАД „А.Б.“, издадено малко преди подаването ѝ в съда на 12.10.2022 г., застрахователят е посочил, че оценката на моментното техническо състояние на процесния влекач към датата 15.09.2022 г. е 30 000 лв., от което следва, че за определянето на моментното техническо състояние на това МПС то е било представено на застрахователя, като ищецът нито твърди, нито установява това да е направено от ответника или в негова база. Това посочване в удостоверението също е обстоятелство, с оглед което следва да се приеме, че влекачът не е бил при ответника, след като ищецът е този, който е могъл да се снабди и се е снабдил с документа. След като ищецът не установява понастоящем вещта да се намира в държане

или владение на ответника, то той неоснователно претендира ответникът да бъде осъден да му я предаде, поради което ревандикационният иск е неоснователен. От събраните по делото доказателства се установява освен това, че е невярно твърдението на ищеца, заявено в исковата молба, че управителят на ЕООД е бил в сравнително близки отношения с ответника, който в качеството си на ЕТ също се занимавал с транспортна дейност, както и че ответникът имал нужда за изпълнение на ангажменти за транспортни услуги от влекача, който поискал да закупи, но като му бъде предаден предварително, още във фазата на преддоговорните отношения. Видно от представените от ответника с отговора на исковата молба копия от договор за спогодба от 16.08.2017 г. и решение № 161/2.04.2018 г. по гр.д. № 2173/2017 г. на РС-К., дружеството-ищец към месец април на 2018 г. е било длъжник на „Т.а.“ЕООД с едноличен собственик на капитала Й.С.Й., а към 16.08.2017 г. е дължал сума и на ЕТ“Й.Й.-***“-гр.М., което опровергава твърдението на ищеца за близки отношения между неговия управител и ответника. Видно от направената по искане на ответника справка, съгласно писмото на ИА“А.а.“ от 10.01.2023 г. на фирма ЕТ“Й.Й.-***“ няма издаден лиценз за обществен превоз на товари на територията на страната. Видно от показанията на свидетеля Г. Д. Г., разпитан в съдебното заседание на окръжния съд на 16.03.2023 г., ответникът Й.Й. никога не е извършвал превоз на товари, а само продава и отдава под наем камиони-влекачи и полуремаркета, свидетелят не е присъствал на договорки между Й. и Х.Д., не е виждал такова МПС в базата, няма защо Й. да е вземал от Х.Д. товарен автомобил, когато той ги отдава под наем, свидетелят е работил при ответника до 2014 г., след това работи във фирмата „Т.а.“ЕООД със собственик Й.Й., свидетелят не е видял и не е виждал такова МПС – червено „В.“, влекач със С.ска регистрация. От страна на ищеца не са представени и никакви доказателства той да е отправял до ответника искане, както писмено, така и устно, за връщане на влекача във времето от месец април на 2018 г. до датата на подаването на исковата молба. При тези обстоятелства, след като ищецът не е доказал своето твърдение ответникът да държи понастоящем неговата вещ товарен автомобил-влекач, той неоснователно претендира ответникът да бъде осъден да му върне собствеността и владението върху това МПС. Във въззивната жалба жалбоподателят също не излага съображения относно това съществено за спора обстоятелство – дали той е установил по делото в момента ответникът

да държи процесния автомобил. Установява се следователно, че искът с правно основание чл.108 от ЗС е неоснователен и правилно е отхвърлен от окръжния съд с обжалваното решение.

Съгласно разпоредбата на чл.59,ал.1 от ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на другото, дължи да му върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. Несъмнено е, че ползването на чужд товарен автомобил без правно основание за това и препятстването така на собственика той да го ползва съобразно неговото функционално предназначение пречи на възможността собственикът или лично да ползва вещта в своята дейност, или да реализира от нея имуществени облаги по друг начин, например, чрез отдаване под наем, поради което собственикът има право на иск за заплащане на обезщетение в размер на сума, претендираната нереализирана полза, от която той е лишен, по реда на посочената законова норма. Несъмнено е и че когато собственикът на товарен автомобил е лишен от неговото ползване, доколкото същият се държи и ползва от друго лице-несобственик, обедняването на собственика се изразява в пропуснатите от него наемоподобни доходи, които би получавал при отдаването под наем на вещта, които по начало се определят съобразно действащите за периода пазарни наемни цени за вещта, съответно, обогатяването неоснователно на лицето, което държи вещта през исковия период, се изразява в облагодетелстването му със спестения от него наем, който би плащал за ползване на вещта през периода. В тежест на ищеца по този иск е да установи, че ответникът е ползвал фактически вещта за свои цели без правно основание за това. Както бе посочено обаче по-горе, ищецът не установява, на първо място, влекачът да е бил при ответника във времето след месец юли на 2018 г., както и, на второ място, той да е бил ползван от ответника в исковия период от 1.04.2019 г. до датата на подаването на исковата молба в съда 12.10.2022 г. Следва да се отчете освен това, че се касае за вещ, която не може да бъде използвана по предназначението ѝ за превоз на товари без да има надлежна за това документация – технически преглед, застраховка, лиценз, платен данък, - като при липса на такава документация осъществяването на дейност с автомобила е и невъзможно. Видно от представената от ответника с отговора на исковата молба справка, за процесния товарен автомобил срокът на техническият преглед е изтекъл на 14.01.2018 г. и след това няма проведен валиден периодичен технически

преглед. Видно от направената по искане на ответника справка, съгласно писмото на ИА“А.а.“ от 10.01.2023 г., за процесното МПС няма данни за включване в списък към лиценз на определен превозвач. Видно от справката, направена също по искане на ответника, съгласно писмо от Дирекция „Местни данъци и такси“ при Община С., за товарния автомобил-влекач няма платени данъци за периода от 2018 г. до 2022 г. Видно от справката, също направена по искане на ответника, съгласно писмо от „Гаранционен фонд“ от 26.01.2023 г. за процесния товарен автомобил последно направената застраховка за ГОА е изтекла на 4.02.2018 г., а сертификатът „Зелена карта“ е изтекъл на 14.02.2018 г. Видно от справката от ГД“Г.п.“ при МВР от 30.01.2023 г., в автоматизирания информационен фонд (АИС „Граничен контрол“) в периода от 1.03.2018 г. до 26.01.2023 г. за процесния товарен автомобил няма записи на данни за преминаване през ГКПП на Р. Б.. С оглед на тези доказателства също следва да се приеме за неоснователно твърдението на ищеца, че ответникът е ползвал автомобила в процесния период 1.04.2019 г.-12.10.2022 г., тъй като с него и не е могло да се осъществява превозна дейност поради липсата от месец януари-февруари на 2018 г., още преди твърдяното от ищеца предаване на влекача на ответника, на законоустановената документация за извършване с него на превозна дейност. Не се установява следователно при доказателствена тежест за ищеца, че ответникът е ползвал товарния автомобил-влекач в процесния период, съответно, без правно основание за това. Затова не се установява и дружеството-ищец да е обедняло, а ответникът да се е обогатил вследствие неоснователно ползване на процесния автомобил през посочения в исковата молба период. Не се установява и от настоящата съдебна инстанция наличие на основанията на чл. 59,ал.1 от ЗЗД, поради което предявеният иск е неоснователен и правилно е отхвърлен от окръжния съд.

Установява се следователно, че въззивната жалба е неоснователна, поради което обжалваното решение, с което исковете са отхвърлени, като правилно следва да бъде потвърдено. Следва при тези обстоятелства само да се отбележи, че в случая между страните е безспорно, че ищецът е собственик на процесния товарен автомобил-влекач, което обстоятелство е и установено по делото и това е посочено в мотивите на съдебното решение, като съдът не се е произнесъл с отделен установителен диспозитив относно правото на собственост на ищеца, а с оглед на обстоятелството, че не се установява

ответникът да владее процесната вещ е постановен диспозитив, с който е отхвърлен искът за признаване за установено, че ответникът владее или ползва без правно основание собствения му товарен автомобил и за осъждане на ответника да му върне собствеността и владението върху този товарен автомобил по чл. 108 от ЗС. По начало когато по предявен иск за собственост съдът е пропуснал да се произнесе с установителен диспозитив за правото на собственост, но в мотивите си е приел, че ищецът е собственик на процесния имот, решението не е неправилно, а в него е допусната очевидна фактическа грешка, която подлежи на поправка по предвидения в чл. 247 от ГПК процесуален ред, каквото производство в случая не е провеждано. Тъй като обаче независимо от диспозитива на съдебното решение силата на пресъдено нещо с решението ще се формира относно предмета на делото, който в случая с иска по чл. 108 от ЗС е твърдяното от ищеца право на собственост на заявеното от него основание, и с оглед предмета на въззивното обжалване решението на окръжния съд следва сега да бъде потвърдено така, както е постановено - за отхвърляне на ревандикационния иск с оглед неоснователността на искането за осъждане на ответника да му предаде владението върху процесния товарен автомобил.

С оглед разпоредбата на чл. 78, ал. 3 от ГПК жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника по жалбата разноски за въззивното производство, за което има изрично искане от тази страна. Ответникът претендира за присъждане на платено адвокатско възнаграждение в размер на 3 400 лв. Видно от представения договор за правна защита и съдействие от 4.08.2023 г., платена е в брой сумата 3 400 лв. за адвокатско възнаграждение, поради което тази сума следва да бъде присъдена в полза на ответника по въззивната жалба и в тежест на жалбоподателя.

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 167/10.05.2023 г., постановено по гр.д. № 635/2022 г. на ОС-С.З., поправено относно ЯФГ с решение № 323/12.10.2023 г., с което са отхвърлени исковете на „С.-е.с.-т.“ЕООД-гр.С. против ЕТ“Й.Й.-***“-гр.М. относно товарен автомобил „В.Ф* ** **“(V. ** **)-влекач, ДК №*****, рама № *****, двигател № *****,

дизел, оранжев/сив металик на цвят, за признаване за установено, че ответникът владее или ползва без правно основание собствения му товарен автомобил, и за осъждане на ответника да му върне собствеността и владението върху този товарен автомобил по чл. 108 от ЗС, и за осъждането на ответника да му заплати сумата 1 000 лв. парично обезщетение за неоснователно обогатяване за сметка на ищеца, ползвайки процесния товарен автомобил в периода от 1.04.2019 г. до 12.10.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата 1 000 лв., начиная от датата на предявяване на иска в съда 12.10.2023 г. до изплащане на задължението, по чл.55-59 във вр. с чл. 82-86 от ЗЗД, както и е осъдено „С.-е.с.-т.“ЕООД-гр.С. да заплати на ЕТ“Й.Й.-***“-гр.М. сумата 3 400 лв. разноски по делото за възнаграждение на един пълномощник-адвокат.

ОСЪЖДА „С.-е.с.-т.“ЕООД-гр.С., местност „С.д.“, ЕИК ***** да заплати на Й.С.Й., ЕТ с фирма “Й.Й.-***“-гр.М., ул.“Л. П.“**, ЕИК ***** сумата 3 400 лв.– разноски за производството по спора пред апелативния съд за платено адвокатско възнаграждение съгласно договор от 4.08.2023 г.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. С. с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____